

Pyhäkön Lamppu

*"Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut" 1. Sam 3:3*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 4/2013

KRISTITTYNÄ VALTIOSSA

JUHANA POHJOLA

Luin kesällä Eric Metaxasin kirjoittaman uuden Dietrich Bonhoefferin elämäkerran *Pastori, marttyyri, näkijä, vakooja*. Kirja on koskettava kuvaus luterilaisen pastorin elämästä niin tunnustuskirkossa kuin vastarintaliikkeessä Hitlerin Saksassa. Samaan aikaan heinäkuussa kohistiin siitä, voiko kuuliaisuus Raamatulle Jumalan sanana tietyissä tilanteissa ohittaa kuuliaisuuden valtion lainsäädännölle.

Suomessa kristityillä on ollut omat jännitteet valtion kanssa. Papistoa jakoi sortokaudella syvästi kiista Venäjän tsaarin käskystä kuuluttaa saarnatuolista laittomia asevelvollisuusmääräyksiä. Suomettumisen aikana koeteltiin sitä, osoittaako solidaarisuutta maamme viralliselle ulkopoliitikalle vai vainotuille kristityille rautaesiripun takana. Aborttilain muutoksen jälkeen 1970-luvulla jokainen kristitty on joutunut ongelmalliseen suhteeseen lain edessä. Nyt ns. tasarvoisen avioliittolain käsittelyn alla monet syrjintäpykälien varjossa kyselevät, miten opettaa ja toimia kristillisen ihmiskuvan mukaan. Mitä onkaan siis vielä edessä?

Olemme Lähetysshiippakunnassa miettineet sitä, miten toimia tunnustuksen mukaan silloin, kun kirkko ei eläkään kirkkona. Sisäministeri Räsänen puhe Kankaanpäässä muistuttaa siitä, että on pohdittava myös sitä, miten elää kristittynä kansalaisena, jos esivalta ei toteuta esivallan tehtävää.

Augsburgin tunnustus (Artikla 28) tekee eron Jumalan kahden hallintavallan välillä: *Esivalta ei varjele sieluja vaan ruumiita ja maallisia asioita laittomuuden estämiseksi, ja se harjoittaa pakkoa miekalla ja ruumiillisilla rangaistuksilla. Evankeliumi taas varjelee sieluja jumalattomilta mielipiteiltä, Perkeleeltä ja iankaikkiselta kuolemalta. Sen takia kirkollista ja maallista valtaa ei pidä sekoit-*

taa toisiinsa. Kirkollisella vallalla on oma valtuutuksensa, nimittäin opettaa evankeliumia ja toimittaa sakramentit. Se ei saa sekaantua sille vieraisiin tehtäviin, ei vaihtaa maallisia hallituksia, ei kumota esivallan säätämiä lakeja, ei kieltää lain määräämää kuuliaisuutta.

Jos kirkko alkaa puuttua yhteiskunnallisiin asioihin, evankeliumi vääristyy. Kristuksesta tehdään keisari, pakko korvaa vapauden ja ajallisen iankaikkisen. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sokeaa esivaltakuuliaisuutta. Enempi tulee totella Jumalaa kuin ihmistä! Ei Nürnbergin oikeudenkäynteissä voitu eikä varsinkaan Jumalan tuomioistuimessa kerran voida vedota siihen, että on toiminut vain lainsäädännön pakottamana. Tunnustuksemme mukaan Jumalan kymmenen käskyä, ikuinen moraalilaki, koskee niin kirkkoa kuin yhteiskuntaa kaikkina aikoina. Laillinenkin esivalta voi tehdä vääryyksiä tai muuttua laittomaksi.

Bonhoeffer eli tilanteessa, jossa esivalta varjeli yhteiskuntaa kaaokselta, mutta tyrannisoi sitä julmuuksilla. Arjalaislakien tultua voimaan kirkon oli otettava kantaa juutalaiskysymykseen. 1933 Bonhoeffer kirjoitti esseen, jossa hän näki kirkolla olevan tilanteessa kolme tapaa toimia suhteessa valtioon: kriittisesti arvioida valtion toimia, auttaa erotuksesta sen uhreja (myös juutalaisia) ja toimia tarvittaessa valtiota vastaan, jos kirkon olemassaolo on vaarannettu. Tämä on muistutus myös meille. Kirkon tulee muistuttaa esivaltaa sille kuuluvasta tehtävästä ja sen rajoista. Aborttia puolustavien ja eutanasiaa kärkkyvien yhteiskunnassa saamme Suomen kansalaisina korottaa äänemme julkisesti ja vaikuttaa demokratian kanavien kautta niiden puolesta, jotka vähiten pystyvät itseensä puolustamaan.

Kirkko palveleekin parhaiten yhteiskuntaa pitäytymällä omaan niin

ajallista elämää suojelemaan kuin iankaikkisen elämään valmistavaan julistukseensa. Häpeällistä on lukea, miten kirkko laajalti Saksassa tai Itä-Euroopassa suostui valtiovallan myötäjuoksijaksi toimintamahdollisuuksiensa turvaamiseksi. Kirkon olemuksesta nouseva historiallinen jatkuvuus ja maailmanlaajisuus tulisi varjella paikalliskirkkoa tulehasta kansalliseksi instituutioksi tai jonkin muoti-ideologian palvelijaksi. Tässä valossa on vaikea ymmärtää sitä nykyistä uusvaltiokirkollista imua, jossa luomisjärjestyksestä nouseva avioliittokäsitys on ev.lut. kirkossa suhdannetavaraa.

Bonhoeffer kietoutui sukulaisuhteidensa kautta salahankkeeseen murhata Hitler. Bonhoeffer vaihtoi pastorin kutsun vapaustaistelijan kutsumukseen. Hän kuoli isänmaallisena kristittynä, mutta ei marttyyrina Kristus-todistuksen tähden. Silti hän kirkkaasti näki todellisuuden luonteen. Nämä ajalliset ovat viimeistä edellisiä ja niitä on aina arvioitava viimeisistä käsin. Siksi hänen kanssaan yhä veisaamme: *Kun äänettömyys pahaenteisesti kirkkosi ympärillä syvenee, pyhäisi kaikkein kanssa yhteisesti se taivaan virttä veisaa, kuuntelee* (LV 777).

ERÄMAASSA LEIRILLÄ

MARKUS NIEMINEN

ANNA-KAISA NIEMINEN

Lähetysshiippakunnassa järjestettiin kesän aikana neljä lastenleiriä. Pohjoisen Korivaaran lastenleiri, Kuopion lastenleiri ja Eteläisen alueen leirit erikseen lapsille (6-9 vuotiaille) sekä varhaisnuorille (10 -14 vuotiaille).

ERÄMAASSA KYLPY TAKISSA

Eero Pihlavan mukaan Lähetysshiippakunnan lastenleirien ominaispiirteeksi on vuosien aikana tullut eläytyminen Jumalan kansan elämänvaiheisiin. Tämän vuoden leirin teemana on ollut elävän veden löytäminen Jumalan kansan erämaavaelluksella. Eläytymisen aiheeseen liittyviin 2. Mooseksen kirjan kertomuksiin on tapahtunut mm. leiri-Mooseksen kertomien tarinoiden, oppituntien aiheita seuraavan leirilaulun ja Minna Jakosen piirtämisen kuvien kautta.

– Lukiessamme Vanhaa testamenttia olemme myös toistuvasti kysyneet ”missä tässä tekstissä on Jeesus?” tai ”mitä tämä teksti opettaa meille Jeesuksesta?”, Pihlava kertoo.

Ammattikorkeakoulussa nuorisotyötä opiskelevan Mikko Ahon mukaan Lähdekorven erämaassa löytyi kesällä elävää vettä. Aho toimi Eteläisen alueen lastenleireillä apuohjaajana menneenä kesänä.

– Hyvä yhteishenki mahdollisti rennon ja hauskan leirin. Leiriläiset olivat innolla mukana ja ukonilman vesisaateesta ja sähkökat-

koistakin selvittiin ilman suurempia ongelmia.

Mikon tehtäviin leireillä kuului mm. Israelin kansan vaiheista kertominen aamu- ja iltarukoushetkien kylpytakkiiin ja sauvaan puettuna Mooseksena.

USKOVIA YSTÄVIÄ

Pihassa vilisee lapsia, rannassa pelataan vesisotaa ja välillä rauhoitutaan juomaan mehua kesäaurionon lämmössä. Kesän leirit antavat lapsille silminnähden iloa tuottavan mahdollisuuden tavata ikätovereitaan ja muodostaa ystävyssuhteita yli seurakuntarajojen. Ajassa, jossa elämme, tämä ei ole vähäinen asia.

Moni uskova nuori kaipaa ympärilleen vertaisryhmää sen vierauden tunteen vastapainoksi, mitä he arjen toimissaan monesti kokevat

koulussa tai harrastusten parissa.

Lastenleirien odotetuksi perinteeksi ovat jo vuosien ajan muodostuneet mukavat leirilaulut, jotka on varta vasten tehty aina kyseisen kesän leirejä varten. Etelän lastenleirin päätösjumalanpalveluksessa iloinen leiriläisjoukko laulaa reippaasti Erämaassa - nimisen leirilaulun kertosäettä ”Lohkeaa kuiva erämaa, pinta karu ihmissydämen. Versomaan saa kuivan maan, yksin ristinteko Kristuksen.”

TALKOOHENGELLÄ PYHÄSÄ HENGESSÄ

Leirit järjestetään talkoovoimin. Leirille lähtevi-

en lasten ja isosten lisäksi tänäkin kesänä hiippakunnan leireillä palveli lukuisa joukko taitavia, palvelualttiita ja luotettavia aikuisia. He hoitivat tehtäviä keittiössä, saunojen lämmittäjinä, uimavahteina, yövahteina, satuja lukien, hampaita pesen tai lakanoita sänkyihin laittaen. Ilman heidän arvokasta työpanostaan leirien järjestäminen hiippakunnassa ei olisi mahdollista.

Mukana olleet aikuiset osallistuivat mahdollisuuskiensä mukaan leirin opetushetkiin, iltaohjelmiin, pelailuihin ja saunomisiin. Monet olivat iloisia saadesaan olla mukana hienossa ja tärkeässä työssä lasten parissa ja samalla itse rakentua siitä syvästä hartauselämästä ja huikeasta tunnelmasta, joka leireillä vallitsee.

ENSI VUONNA NÄHDÄÄN!

Leirit ovat päättyneet ja koulutkin ovat jo alkaneet. Esirukouksista ja talkoohengestä päätellen lasten leirit koetaan tärkeäksi työmuodoksi hiippakunnassa. Hienoa on myös kokea ja nähdä ne iloiset säteilevät silmät ja nauravat suut, jotka leireiltä koteihinsa palasivat. Moni lapsista huikasi kotiin lähtiessään vielä pastorille: ”Ensi vuonna sitten nähdään!” Nähdään vaan!

Sisällys 4/2013

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Uutisia
- 4 Näkymätön maailma keskellämme
- 6 Monen seurakunnan palvelijana
- 8 Leipä on yksi
- 9 Entä jos en löydä paikkaani seurakunnassa?
- 10 Löysimme Saksasta hengellisen kodin

- 11 Kirja-arvostelu: Kristus Vanhassa testamentissa
 - 12 Den osynliga skapelsen och änglarna
 - 13 De fide
 - 14 Vaihtoehto parisuhdepakkomiellelle
 - 15 Hartaus
 - 16 Lähetysshiippakunnan riparilla
- Kannen kuva: Raffaello Sanzio: Le Grand Saint Michel

NÄKYMÄTÖN MAAILMA KESKELLÄMME

WILLE HUUSKONEN

Jumalanpalveluksessa lausumme ylistyksen Jumalalle ja tunnustamme: Uskomme kaiken näkyvän ja näkymättömän Luojaan. Tuosta näkymättömästä maailmasta Raamattu kertoo meille vähemmän kuin moni tahtoisi, mutta Pyhä Henki on punninnut sen, kuinka paljon hän näitä salaisuuksia meille kirjoituksissa avaa.

Kaikista tärkeintä on kristityn ymmärtää, että näkymätön maailma yhtä lailla kuin näkyvä on Jumalan luomaa. Hyvät enkelit ja pahat henget, kaikki ne ovat luotuja ja Jumalalle alistettuja. Kaikki herruudet, hallitukset ja vallat, *kaikki on luotu Kristuksen kautta ja Kristukseen ja hänessä pysyy kaikki voimassa.* (Kol. 1:16)

HYVÄT JA PAHAT VALLAT

Henkien olemus on samanlainen, mutta tehtävän mukaan niitä nimitetään riivaajiksi tai enkeleiksi. Enkelit palvelevat Jumalaa, riivaajat vastustavat. Alun perin Jumala loi ne kaikki hyviksi, mutta osa enkeleistä nousi kapinaan Jumalaa vastaan ja paiskattiin alas taivaasta. (Ilm. 12:7-9)

Augustinus opettaa ettei paha ole mitään itsessään olevaista, vaan ainoastaan hyvyyden puutetta. Ennen kääntymistään kristityksi Augustinus oli omaksunut manikealaisen opin maailman jakautumisesta kahteen valtapiiriin, jossa hyvä ja paha taistelivat tasaveroisi-

na vastustajina. Tämän opin hän hylkäsi kääntyttyään. Kaikki on Jumalasta. Edes saatana ei voisi olla olemassa, ellei Jumala sitä ylläpitäisi. Kaikki olemassaolo ja olevan pysyminen on Jumalan hyvyyttä.

Henkivalloilla on taistelu tässä maailmassa. Enkelit eivät puolusta Jumalan valtaistuinta jossakin tähtitarkain takana, vaan he taistelevat Jumalan valtakunnan puolesta täällä maailmassa. Taivaissa ei perkeleellä ole mitään voitettavaa, mutta täällä hän ottaa omakseen sieluparkoja. Enkelit tekevät hartiavoimin työtä, ettei yksikään hairahtuisi pois siltä polulta, joka vie iankaikkiseen elämään. Syystä Jeesus sanoo, että Jumalan enkeleillä on ilo yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen. (Luuk. 15:10) Sielun pelastus on enkelten voitto ja saatanan tappio.

Pahojen henkien työstä kerrotaan pelottavia tarinoita. Kristittykin voi kokea monenlaisia yllytyksiä ja vastenmielisiä ajatuksia, jotka tuntuvat olevan riivaajilta peräisin. Kun nämä ajatukset ahdistavat, tulee kristityn muistaa, että Jumalan enkeleitä on riivaajiin nähden kaksin verroin (Ilm. 12:4) ja kaksin verroin ne tekevät työtä meidän puolestamme. Heidän Herransa on kaiken voiman lähde. Mitään muuta voimaa ei perkeleelläkään ole, vaikka se tuon voiman kieroön vääntääkin.

KANSSAPALVELIJAT

Enkelit kuvataan Jumalan sotilaisiksi. Kun Joosua kohottaa tuntemattoman nuorukaisen miekka kädessä, hän kysyy: oletko meikäläisiä vai vihollisiamme? Enkeli ei asetu Joosuan puolelle. Hän vastaa *En kumpakaan. Olen Herran sotajoukon päällikkö.* (Joos. 5:13-14) Enkelten sodat ovat erilaisia kuin meidän ihmisten taistelut. Ne toimivat niin kuin parhaaksi tahtovat, emmekä me saa heitä taivuteltua menoihimme. Taikakeinoin jotkut yrittävät saada henkivaltoja mukautumaan omiin tarkoituksiinsa, mutta Jumalan enkelit ovat toisenlaisia. Joosua on tyytyminen siihen, mitä enkelten päällikkö päättää.

Riivaajat tekevät itsensä usein numeron, mutta Jumalan enkelit tekevät suurimman osan työstään näkymättömissä. Riivaajat nauttivat huomiosta ja kaikenlaisista rituaaleista. Enkelit eivät etsi huomiota itselleen, eivätkä halua ketään kumartamaan itseään. Kun apostoli Johannes erehtyy kumartamaan enkeliä, tämä sanoo *Varo, ettet sitä tee; minä olen sinun ja sinun veljesi, profeettain, kanssapalvelija; kumartaa en rukoile Jumalaa.* (Ilm. 22:9)

Augustinus opettaa, että kaikki sellaiset enkelit, jotka vaativat jotakin rituaalia itselleen ovat valhe-enkeleitä, sillä Jumalaa palvelevat

enkelit saavat ilonsa siitä, että Jumalaa kumarretaan ja palvotaan. Vain valhe-enkelit iloitsevat siitä, että luotu kumartaa luotua. Silti Jumalan enkelten työ on vähintään yhtä konkreettista ja kouriin tuntuvaa kuin riivaajien työ, vaikka se onkin hienovaraisempaa. Halu rukoilla, palvella ja tehdä hyvää, niissä kaikissa enkelit ovat rohkaisemassa ja auttamassa.

SUOJELUSENKELIT

Erityisesti enkelten työ tulee näkyväksi varjeluksessa. Apostolien teoissa enkeli johdattaa Pietarin pois vankeilasta ja varmasta kuolemasta. (Apt. 12:7) Moni on läheltä piti -tilanteen jälkeen todennut: ”Enkeleitä oli matkassa.” Toisaalta kristitytkin joutuvat traagisiin onnettomuuksiin, eikä tätä Raamattu peittele. Samassa Herodeksen vainossa, josta Pietari ihmeellisesti enkelin avulla pelastui, sai surmansa Jaakob. Stefanosta eivät enkelit pelastaneet kuolemasta, mutta hänen itsensä sanotaan muuttuneen kasvoiltaan enkelin kaltaiseksi. (Apt. 6:15) Hänen kohdallaan pelastuminen olisi ollut jopa haitaksi, sillä kuolemallaan hän antoi koko kristikuntaa kaikkina aikoina vahvistavan todistuksen. Myös Jeesusta itseään enkeli vahvisti Getsemanessa kärsimään, mutta ei pelastanut kuolemasta – meidän suureksi onneksemme. (Luuk. 22:43)

Enkelten työ on salattua,

mutta Jumalan lupaus varjeluksesta pysyy voimassa. Jumalan kansan rakkaimpiin aina kuulunut psalmi lupaa Hän antaa enkeleilleen sinusta käskyn varjella sinua kaikilla teilläsi. He kantavat sinua käsillänsä, ettet jalkaasi kiveen loukaksi. (Ps. 91:11-12) Tämä Raamatun lupaus raivostuttaa perkelettä ja siksi hän yrittää kaikin voimin tehdä siitä pilkkaa ja lyödä sen lokaan. (Luuk. 4:9-11)

ENKELTEN SEURA

Enkelit varjelevat vaarassa, kantavat huokauksiamme Jumalalle ja rohkaisevat jumaliseen elämään. Nämä ihanat asiat tuovat mukanaan sen kiusallisen seikan, että jos syyllistymme syntiin, emme ole silloinkaan yksin. Jos haluamme nauttia enkelivartiosta, on pidettävä varamme, ettemme näitä ystäviä karkota jumalattomalla elämällä. Johannes Gerhard kirjoittaa *Totuttau-*

du käyttäytymään pyhästi, jos toivot enkelten varjelusta. Kaikkiällä ja joka sopessa osoita kunnioitusta enkelillesi äläkä hänen läsnäollessaan tee mitään, mitä häpeäisit tehdä ihmisten nähden. Nämä henget ovat puhtaita, ja siitä syystä rietas käytös karkottaa heidät. Mehiläiset ajaa pois savu, kyyhkyset paha haju; vastaavasti enkelit, meidän henkivartijamme, karkottaa valitettava ja haiseva synti. (Uskon pyhä salaisuus, XXVI)

TAIVAALLISET RUKOILIJAT

Mikkelinpäivän evankeliumissa kerrotaan lapsiin liittyen *heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun Isäni kasvot.* (Matt. 18:10) Ehtoollisliturgiassa kiitämme enkelien ja kaikkien pyhien kanssa ja laulamme kolminkertaisen pyhän enkelten esikuvan mukaan. (Jes. 6:3, Ilm. 4:8)

Enkeleillä on siis kai-

ken aikaa paikka Jumalan kasvojen kirkkaudessa. Silloinkin kun ne ovat täällä auttamassa seurakuntaa, ne eivät jätä Jumalan palvomista. Tobian kirjassa enkeli kertoo Toobitille kuljetaneensa tämän rukoukset Jumalan luo. (Tob. 12:12) Ilmestyskirja kuvaa, miten pyhien rukoukset ovat suitsutusastiassa enkelin kädessä. (Ilm. 5:8)

Heprean ja kreikan engeliä merkitsevät sanat mal'ak ja angelos, tarkoittavat sanansaattajaa. Yleensä niiden tehtävä on tuoda viesti Jumalalta, mutta viesti kulkee myös toiseen suuntaan. Hekin luotuina olentoina rukoilevat Jumalaa, rukoilevatpa vielä meidän puolestamme, minkä tunnustuskirjat vahvistavat. (Apol. XXI; SO, II, 2) Esi-merkkinä Augsburgin tunnustuksen puolustuksessa mainitaan enkelin rukous *Herra Sebaot, kuinka kauan*

sinä viivyt etkä armahda Jerusalemiä? (Sak. 1:12)

ENKELTEN SEURAKUNNASSA

Jumalan palvelijoina uskovat kuuluvat samaan joukkoon enkelten kanssa. Herramme ristin verellään yhdisti kaiken, mitä maan päällä ja taivaissa on. (Ef. 1:10, Kol. 1:20) Meidätkin Herramme kautta otetaan taivaallisen hoviväkeen ja Jumalan katselemiseen. Kuolemassa me emme muutu enkeleiksi, mutta silti Jeesus kuvaa tulevaa elämäämme enkelten elämän kaltaiseksi *Taivaassa ei oteta vaimoa eikä mennä vaimoksi, vaan siellä ollaan kuin enkelit.* (Matt. 22:30) Joka uskon kautta on yhdistynyt Kristukseen, on osallinen tästä enkelien elämästä ja Jumalan katselemisesta jo nyt.

Kristuksessa ihmisten ja enkelten osa kääntyy pääläelleen. Enkelit kuolemattomina ja ruumiittomina olentoina ovat ihmisen yläpuolella luomishierarkiassa, mutta heitä varten ei Jumala lähettänyt Poikaansa. Kristus ei myöskään omaksunut enkelten olemusta, vaan ihmislihan. Kapinoivat enkelit Jumala sulki iankaikkiseen vankeuteen. (Juid. 6) Enkeleitä hän ei ottanut huomaansa, vaan Abrahamin siemenen. (Hepr. 2:16) Tämä on enkeleillekin ihme, johon ne haluavat katsahtaa. (1. Piet. 1:12) Ja lopulta me ihmiset tulemme tuomitsemaan enkeleitä. (1. Kor. 6:3) Suuri on Jumalan rakkaus ihmisiä kohtaan!

MONEN SEURAKUNNAN PALVELIJANA

ESKO MURTO

Jouni Anttila on kutsuttu Markus-yhteisön pastoriksi, mutta hän auttaa jumalanpalvelusten pitämisessä muuallakin – sen verran kuin vartijantöiltään suinkin ehtii.

Anttiloiden perhe asuu Helsingin Haagassa. Vaikka matkaa Senaattorille on jonkin verran, mäen päälle rakennetun tornitalon keittiössä voivat Jouni, Marjaana ja tyttärensä Helmi nauttia keskikaupungin tunnelmasta ihastellessaan tuomiokirkon tornia aamukahvin lomassa. Loppukesän lauantapäivä kilpailee leppoisuudessaan vain isäntäpariskunnan kanssa. Marjaana tarjoaa vastaleivottua pullaa ja intohimoinen perhokalastaja Jouni kertoo kalajuttuja. Toimitajan kaivellessa muistiinpanovälineitä esiin, isäntä yrittää houkutella hieman yli yksivuotiaasta neiti Anttilaa eteisestä, jonne tämä on paennut haastattelijaa. Ehkä tilanne ei jälkikasvua innosta, tai sitten innostaa liiankin kanssa.

KUTSU ISÄKSI – KIRKOSSA JA KOTONA

Toukokuussa 2012 Jouni, yhdessä neljän muun pappiskandidaatin kanssa, vastasi myöntävästi piispa Matti Väisäsen kysyessä heiltä: ”Tahdotteko kolmiyhteisen Jumalan nimesä ryhtyä pappisvirkaan ja hoitaa sitä oikein ja uskollisesti Jumalan sanan ja kirkkomme tunnustuksen

mukaisesti?” Siitä lähtien pastori Anttila on palvellut Kristusta ja hänen kirkkoaan sananjulistuksen ja sakramenttien jakamisen virassa. Seurakunnallinen ”isän virka” ajoittui samoihin viikkoihin perheenisän kutsumuksen kanssa.

– Meidän perheessämme tapahtui kaksi isoa muutosta samoihin aikoihin: Jounista tuli pappi ja Helmi syntyi. Viime vuosi on kyllä ollut välillä rankka, Marjaana summaa.

– Itse viranhoitoon liittyvät asiat olivat monelta osin tuttuja, Jouni lisää kuvatessaan ensimmäisen virkavuoden kokemuksia.

– Olin ollut mukana

teologian opiskelijoille tarkoitetussa paimenpiirissä, ja seurannut lähipiiriini kuuluvia pastoreita. Otan asiat yleensä sellaisina kuin ne vastaan tulevat, se on rauhallinen lähtökohta tekemiselle.

VASTUUNKANTAMISTA ERI-LAISISSA SEURAKUNNISSA

Jouni on Helsingissä toimivan Markus-yhteisön kutsuma pastori, mutta hän palvelee myös lähiseurakunnissa. Viimeisen vuoden aikana tie on vienyt pitämään jumalanpalvelusta Hämeenlinnassa, Lahdessa sekä Mikkelissä. Liikkuvana pappina Jouni pääsee näkemään monenlaisia

seurakuntia eri tilanteissa.

– Koetan aina olla yhteydessä paikalliseen pastoriin ja kysellä mikä on seurakunnan tilanne: onko paljon uusia kävijöitä, onko yhteisön elämässä tapahtunut isoja käännteitä tai onko seurakunnassa nousut esiin joitain erityisiä kysymyksiä, Jouni kertoo.

– Seurakunnat ovat erilaisia. Helsingissä on paljon väkeä, Sodankylässä vähän. Merkittävien tekijä ei ole ihmispaljous vaan lauman uskollisuus. ”Hyvä meininki” tulee ennen kaikkea evankeliumista sanan saarnassa ja sakramenteissa.

TYÖN MIELEKKYYS LÖY- TYY SEURAKUNTALAISTEN TARPEESTA

Jounin asema paimenena on toisenlainen kuin tiiviisti yhteen seurakuntaan kiinnitetyllä pastorilla. Useiden seurakuntien luona vierailemisen varjopuolena on se, että lauma ei tule tuuraajalle niin tutuksi kuin varsinaiselle papille. Palkitsevimpiä hetkiä saarnamatkoilla eletäänkin usein messun jälkeen. Kahvin ystävänä tunnettu pappi ei kuitenkaan tarkoita vain kirkkokahvien tarjottavia, vaan pikemminkin ihmiskohtauksia.

– Kun pääsee juttelemaan seurakuntalaisten kanssa... kun joku tulee kiittämään saarnasta, silloin ymmärtää, että ihmiset ovat jälleen tulleet ravituiksi. Siinä on tämän työn mielekkyys, Jouni selittää.

HAASTAVA TILANNE: PALVELLA SEURAKUNTAA OMAN TOIMEN OHELLA

Jouni on vihitty pastoriksi ”palvelemaan Kristuksen kirkkoa aina ja kaikkialla”. Hän ei kuitenkaan ole palkatussa työsuhteessa

seurakunnan kanssa, mistä johtuen perheen elanto on hankittava muilla töillä. Jo ennen opintojaan, turvallisuusvalvojan erikoismattitutkinnon suorittaneena, Jouni teki vartijan töitä, ja samanlaisissa tehtävissä hän toimii nytkin.

– Miinuspuolena ”oman toimen ohella” pastorina toimimisessa on se, että kokemusta papintyöstä ei kerry niin nopeasti kuin virkaveljillä. Jumalanpalveluksen pitäminen jännittää yhäkin – vakio-pastorina toimiessa rutiini olisi varmaankin jo ehtinyt kehittyä.

Kollegojen joukkoon Jouni kokee päässeensä silti hyvin mukaan.

– Moniin virkaveljiin on syntynyt kontakti jo opiskeluaikana, mikä osaltaan on tehnyt helpommaksi liittyä osaksi porukkaa, Jouni kertoo.

Messuun liittyviin valmisteluihin on joskus vaikeaa löytää aikaa perheen ja leipätyön lomasta; pastori Anttila haaveileekin mahdollisuudesta keskittyä yhteen asiaan kerrallaan. Seurakuntavierailujen tar-

peellisuudesta hänellä ei kuitenkaan ole epäilystä. Vakituksessa työssä toimivat papit tarvitsevat välillä vapaan viikonlopun, jotta ehtii hoitaa muita juoksevia asioita ja levätä perheen kanssa – pitkällä tähtäimellä työssä jaksamista ei saa laiminlyödä. Samalla seurakunta tarvitsee armonvälineitä messussa, ja silloin Jounia tarvitaan.

”TÄYTYY PITÄYTYÄ TUN- NUSTUKSEEN – ULKOISESTA PAINEESTA HUOLIMATTA”

Päämäärä ja toimenkuva nuorella pastorilla ovat selkeän suoraviivaisia.

– Lähetysshiippakunnassa meidän kaikkien yhteinen asia on, että mahdollisimman monet saisivat kuulla puhdasta evankeliumia sielujen autuudeksi.

– Aloitettu tie on osoitautunut hyväksi tieksi, mutta täytyy pysyä uskollisena, täytyy pitäytyä tunnustukseen. Ulkoisen paineen ei tule antaa kääntää suuntaa toiseksi, Jouni kuvaa ajatuksi-
aan Lähetysshiippakunnan tulevaisuudesta.

Keskusteltaessa ulkoisesta paineesta ja lähe-

tyshiippakunnan media-kuvasta nuorta neitiä nukuttamassa ollut Marjaana palaa keskusteluun.

– Julkisuuskuvaa mietittäessä on hyvä muistaa että ihmiset aina tekevät asioita omasta näkökulmastaan käsin – myös toimittajat. Jos lähtökohtaisesti ajattelee, että toiset ovat type-riä ja väärässä, se helposti myös välittyy juttuun.

– Media käyttää valtaa, ja valtaan liittyy aina myös vastuu. Toimittajan työnä on tiedon välittäminen, ei värittäminen, itsekin journalistina viisi vuotta työskennellyt Marjaana huomauttaa.

– Mutta lopultahan se vaan on niin, että toisella tapaa ajattelevien suvaitseminen on ihan oikeasti vaikeaa. Toimittajakin on vain ihminen.

Toimittajat ovat ihmisiä, ja niin kai pastoritkin. Joskus lepo on tarpeen ja silloin Jouni voi auttaa. Haastattelu liukuen muut-
tuikin syksyn suunnittelu-
palaveriksi. ”Jouni, onko sulla kalenteri siinä lähellä? Miltä sun joulukuu näyttäis...”

”VANHASTA TESTAMENTISTA LÖYTYY ARMOLLINEN JUMALA”

Opiskeluissaan Jouni luki pääaineenaan Vanhan testamentin eksegetiikkaa eli selitysooppia. Valmistautuessaan jumalanpalvelukseen, Jouni kertookin ensin katsovansa kunkin sunnuntain Vanhan testamentin tekstin saarnaa silmälläpitäen. Tutkijan innolla asiaansa suhtautuvaa teologiaa ei tarvitsekaan kauaa yllyttää puhumaan Vanhan testamentin tärkeydestä.

– Vanha testamentti avaa Uuden testamentin sisältöä ja syventää sitä. Sen kautta tulee esiin pitkä, johdonmukainen jatkumo Jumalan ilmoituksessa. Uusi testamentti ei vain tuosta noin putkahda kumoamaan Vanhaa testamenttia, vaan rakentaa sen varaan, Jouni kuvaa.

– Joskus ajatellaan että Vanhan testamentin Jumala olisi armoton ja vihainen. Itse olen kokenut aivan toisin – joskus juuri Vanhasta testamentista on helpoin

löytää armollinen Jumala – Jumala, joka ei jää etäälle ihmisestä vaan on läsnä ja kuulee ihmisen hädän.

Jouni korostaa sitä, että Raamattua tulee lukea kokonaisuutena, Uutta ja Vanhaa testamenttia toisistaan irti repimättä. Muuten kokonaiskuva häviää. Ilman Vanhan testamentin kautta ilmoitettua luomisen, lankeemuksen, lain ja sovituksen todellisuutta Jeesuksen kuolemasta tulisi vain inhimillinen tragedia vailla perustusta tai merkitystä.

– Ja onhan se niinkin, että Vanhan testamentin usein karmivatkin tapahtumat ovat meille karu mutta totuudenmukainen kuvaus siitä, mitä perisynti maailmassa saa aikaan, Jouni muistuttaa.

LEIPÄ ON YKSI

✍ JANNE KOSKELA

Leivän murtaminen tapahtuu juuri ennen ehtoollisen viettoa rauhan tervehdyksen jälkeen. Liturgi kohottaa siunatun leivän, joka on Kristuksen ruumis ja murta sen, samalla lainaten apostoli Paavalin sanoja ensimmäisestä Korinttolaiskirjeestä: - *Leipä, jonka me murramme, on osallisuus Kristuksen ruumiiseen.* Seurakunta vastaa: *Leipä on yksi, ja niin mekin olemme yksi ruumis, sillä me kaikki tulemme osallisiksi tästä yhdestä leivästä.*

YHTEYDEN MERKKINÄ

Nämä sanat eivät kuulu mitenkään pakollisina ehtoollisliturgiaan. Olennaisin, ehtoollisen asetussanat, on jo lausuttu. Öylättimuotoinen ehtoollisleipäkin on jo valmiiksi murrettu helposti nautittaviin ja murustelemattomiin paloihin. Paavalin sanat ja leivän murtaminen muistuttavat kuitenkin meitä Herran ehtoollisen yhteysluonteesta. Kreikan kielen sana koinoonia merkitsee yhteyttä ja osallisuutta. Herran ehtoollisen yhteys avautuu kahteen suuntaan, Apostolisen uskontunnustuksen kielellä ”pyhän, yhteisen seurakunnan” ja ”pyhain yhteyden” suuntaan.

PYHÄIN YHTEYS

Ensisijainen yhteyden taso on ”pyhain yhteys” (koinonia tou hagiou) eli yhteys pyhiin asioihin Kristuksen asettamisessa armonvälineissä. Armonvälineiden välityksellä ollaan yhteydessä Jumalaan itseensä, häneen, joka tekee pyhäksi. Tästä kertoo Paavalin lauseen

ensimmäinen puolisko: *Siunauksen malja, jonka me siunaamme, eikä se ole osallisuus Kristuksen vereen? Se leipä, jonka murramme, eikä se ole osallisuus Kristuksen ruumiiseen?* (1. Kor 10:16). Osallisuus Kristuksen tosi ruumiista ja tosi verestä merkitsee yhteyttä kolmiyhteiseen Jumalaan Pojan uhrin kautta saadussa syntien anteeksiantamuksessa. ”Minä olen rakkaani oma, ja rakkaani on minun.” (Laul. 6:3)

YHTEYS SEURAKUNTAAN

Yhteyttä pyhiin asioihin seuraa toinen yhteyden taso, yhteys muihin seurakuntalaisiin. Jos kerran pääsemme itse kukin osalliseksi Kristuksesta ehtoollisessa, tulemme samalla myös osalliseksi toinen toisistamme, niin kuin Paavali jatkaa *Koska leipä on yksi, niin me monet olemme yksi ruumis; sillä me olemme kaikki tuosta yhdestä leivästä osalliset.* (1. Kor 10:17)

Tämä seurakunnallinen yhteysulottuvuus on meille valtava mahdollisuus ja samalla suuri haaste. Mahdollisuus on siinä, että nämä minun vierelläni ehtoolliselle polvistuvat ovat todella minun veljiäni ja siskojaani Kristuksessa. Heidän ilonsa ja murheensa todella koskettavat minua. Minä saan olla osallinen heidän elämästään. Minun tulee opetella kantamaan vastuuta heistä niin kuin omista ruumiinjäsenistäni, sillä me olemme kaikki samasta Kristuksen ruumiista osalliset.

Haaste taas on siinä, että kaikki nämä ympärilläni polvistuvat ovat todella minun

veljiäni ja sisariaani, kaikkine puutteineen, sairauksineen, ki-puineen ja ärsyttävine tapo-ineen. Heidän heikkoutensa kysyvät kärsivällisyyttäni ja tahtoani antaa anteeksi heidän rikkeensä. Vastaavasti minun heikkouteni kysyvät heidän kärsivällisyyttään ja uhrautuvaa rakkauttaan.

KRISTUS YHTEYDEN PERUSTANA

Seurakunnan pyhyys ja yhteys ei perustu seurakuntalaisten elämän täydelliseen synnit-tömyyteen eikä heidän ylen-palittiseen viehättävyyteensä ja miellyttävyyteensä. Yhteys perustuu yksin Kristukseen. Tästä ”koinooniasta”, yhteisestä ehtoollispöydästä, nousee kaikki meidän yhteisöllinen seurakuntaelämämme, ja tähän sen tulee myös palata. Tulkaamme siksi mitä jo olemme Kristuksessa: Yhdeksi leiväksi! Saa-koon Herra jatkuvasti sanallaan muokata seurakuntaruumistaan kuvansa kaltaiseksi!

Me kiitämme sinua, Isämme, elämästä ja tiedosta, jonka olet meille ilmoittanut palvelijasi Jeesuksen kautta. Sinulle kunnia iankaikkisesti! Samoin kuin tämä leipä oli siroteltuna hajalleen vuorille, mutta sitten koottiin ja tuli yhdeksi, samoin tulkoon kirkkosi kootuksi maan ääristä sinun valtakuntaasi. Sillä sinun on kunnia ja voima Jeesuksen Kristuksen kautta iankaikkisesti. (Apostolien opetus eli Didache 9: 3–4, kiitosrukous leivän murtamisen yhteydessä)

RISTISAATTO

JOHDANTO

YHTEINEN RIPPI

PÄIVÄN PSALMI

KYRIE

GLORIA

PÄIVÄN RUKOUS

LUKUKAPPALEET

PÄIVÄN VIRSI

EVANKELIUMI

SAARNA

USKONTUNNUSTUS

YHTEINEN ESIRUKOUS

UHRIVIRSI

PREFAATIO

SANCTUS

EHTOOLLISRUKOUS

ISÄ MEIDÄN

HERRAN RAUHA

LEIVÄN MURTAMINEN

AGNUS DEI

EHTOOLLINEN

YLISTYS

SIUNAUS

LÄHETTÄMINEN

ENTÄ JOS EN LÖYDÄ PAIKKAANI SEURAKUNNASSA?

✍️ PETRI HILTUNEN 📷 TOMAS GARAIŠI

Me ihmiset olemme erilaisia – ja seurakunnat ovat erilaisia. Joidenkin on helppo löytää paikkansa ja tuntea olevansa kotonaan uusissa paikoissa. Toisten kestää kauemmin löytää oma paikkansa ja tehtävänsä. Näissä asioissa on hyvä opetella kärsivällisyyttä ja rukoilla oman paikan löytymistä. Paras tulos saavutetaan monesti niin, että pikkuhiljaa tutustutaan toisiin ihmisiin ja seurakuntaan, jolloin oma paikka hahmottuu usein kuin luonnostaan.

SANANKUULIJANA JA PÖYTÄVIERAANA

Entä jos on ollut mukana seurakunnan toiminnassa jo pitkään, mutta edelleen oma paikka tuntuu olevan hakusesa? On hyvä muistaa, että jok'ikiselle luterilaiseen uskoon tunnustautuvalle kristitylle löytyy varmasti oma paikka lähetyshiippakunnan seurakunnista. Nimittäin se kaikkein tärkein paikka sanankuulijana Vapahtajan jalkojen juuressa ja Kristuksen ruokapöydässä. Sille paikalle on jokainen armahdusta kaipaava syntinen totisesti tervetullut. Juuri se paikka on meidän kaikkein ”omin” paikkamme seurakunnassa.

PORUKAN OSANA

Joidenkin voi kuitenkin olla vaikea päästä mukaan seurakunnan sosiaaliseen elämään. Porukka saattaa tuntua sisäänpäin lämpiävältä enkä koe saavani riittävästi huomiota. Nämä asiat ovat toki tärkeitä, mutta sittenkin toisarvoisia sen kaikkein tärkeimmän – Jeesuksen läsnäolon – rinnalla. On hyvä itse olla aloitteellinen yhteyksien luomisessa. Me kaikki ihmiset olemme luonnostamme vähän ujoja ja arkoja. Siksi vaatii aina hieman väkiväköä murtaa erillisyyden muuri ja tulla lähelle toisia ihmisiä. Toivottavasti jokaisesta seurakunnasta löytyy herkkyyttä päästää ihmiset riittävän lähelle, mutta myös kunnioittaa ihmisten halua säilyttää itsenäisyytensä.

LAHJAKKAANA VASTAANOTTAJANA

Jos ajattelet omalla paikalla henkilökohtaisen tehtävän löytymistä, on asiasta hyvä keskustella seurakunnan pastorin kanssa. Seurakunnissa on tarpeita monenlaisten lahjojen, taitojen ja armolahjojen käyttämiseen yhteiseksi hyväksi. Usein oma tehtävä ei löydy miettimällä omia lahjoja vaan

kuulemalla seurakunnassa olevista tarpeista. Eikä sinun tarvitse olla ”lahjakas” tullessasi seurakuntaan vaan lahjat tehtävien hoitamiseen annetaan meille jumalanpalveluksessa ja ehtoollispöydässä.

SEURAKUNNAN TEHTÄVÄ JA ARJEN JUMALANPALVELUS

Jumalan valtakunnassa ensisijaista on seurakunnan tehtävän toteutuminen julistuksen ja palvelun kautta. Tämän tehtävän kautta tulee täytetyksi myös meidän tarpeemme olla hyödyllisiä ja käyttökelpoisia seurakuntalaisia, jotka seisovat tukevasti omalla paikallaan ja omassa tehtävässään. Ei myöskään sovi unohtaa, että kristitylle arjen kutsumustyö on vähintään yhtä tärkeää kuin tehtävä seurakunnassa. Lutherin mukaan kaikki rehellinen työ on Jumalan palvelemista ja lähimmäisen rakastamista. Voimme siten myös ”maallisessa” työssämme ja tehtävissämme kirkastaa seurakunnan Herraa, kun hoidamme tehtävämme vastuullisesti ja tunnollisesti.

LÖYSIMME SAKSASTA HENGELLISEN KODIN

MARTTI VAAHTORANTA

Vaahtorantojen Saksan kotikirkko, Wiesbadenin Kristus-kirkko.

Olen perheinen asunut kahteen otteeseen Saksassa yhteensä kahdentoista vuoden ajan. Lapsemme kävivät siellä koulua, ja puolisoni teki siellä omaa koulutustaan vastaavaa työtä opiskellen siinä ohessa. Saksa oli kotimaamme, Suomi lomamaa ja tietysti isänmaa.

SAKSAN KIRJAVA KIRKOLLINEN KARTTA

Mutta mistä löytäisimme hengellisen kodin Rheinhessenin maakunnassa jossa asuimme? Saksassa ei ole koko maata kattavaa luterilaista enemmistökirkkoa. Noin kolmasosa saksalaisista on roomalaiskatolisia, noin kolmasosa ateisteja ja viimeinen kolmannes ”evankelisia kristittyjä”. ”Evankelisilla” tarkoitetaan

sä EKD:n (Evangelische Kirche in Deutschland – Saksan evankelinen kirkko) katto-organisaation alle koottuja paikallisia maakirkkoja.

Nämä roomalaiskatolisen kirkon tapaan kansankirkon asemassa olevat, uskonpuhdistuksen jälkeen syntyneet kirkot ovat tunnustukseltaan joko luterilaisia, kalvinistisia tai ”unioituja”. Unioituissa kirkkoissa pidetään kalvinistista ja luterilaista uskontulkintaa yhtä oikeana. Kokonaiskirkon tasolla tunnustusten merkitys ylipäätään sekä maakirkkoja erottavana että yhdistävänä tekijänä on heikko ja heikenee heikkenemistään.

Tiesin tämän ja sen, että uuden kotikaupunkimme ”evankelinen seurakunta” kuului liberaalina tunnettuun unioituun maa-

kirkkoon. Mutta ei meistä roomalaiskatolisiakaan voinut tulla. Silti myöskään saksankielisen maailman protestantteja yhdistävä Leuenbergin konkordiana tunnettu ekumeeninen sopimus, jota Suomen ev.lut. kirkko ei ollut allekirjoittanut, ei avannut meille tietä kotikirkkoon Hessenin ja Nassaun evankelisen maakirkon piirissä.

MISTÄ LUTERILAINEN KOTISEURAKUNTA?

Mikä siis neuvoksi? - Soitin eteläsaksalaiselle pappisveljelleni ja kysyin häneltä, minne menisimme kirkkoon. Ja hän vastasi heti: ”SELK, Wiesbaden.”

Teimme työtä käskettyä. Ja vaikka Saksan Itsenäisellä luterilaisella kirkolla (SELK – Selbständige Evangelisch-Lutherische Kirche,) ei ollut virallista ehtoollisyhteyttä meidän suomalaisen kotikirkkomme kanssa, meidät otettiin ensimmäisestä jumalanpalveluksesta alkaen avosylin vastaan Wiesbadenin luterilaisessa Kristus-kirkon seurakunnassa (Christuskirchengemeinde).

KOTONA SELK:ssä

Eikä ensirakkaus laimentunut. Vuosikausia olimme ”pysyviä vieraita” seurakunnassamme. Toisen kerran Saksaan muutettuamme meistä tuli vähitellen ensin sen ja sitten SELK:n jäseniä.

Löysimme siis Saksasta hengellisen kodin, jossa aika-ajoin palvelin myös teologisissa asiantuntijatehtävissä ja papinvirkaani toimittain. Ja vaikka SELK ei kuulu samaan kirkko-perheeseen Suomen ev.lut. kirkon kanssa, meitä ei vaa-dittu luopumaan myöskään sen jäsenyydestä. Kuuluimme kumpaankin.

Maallisessa mielessä emme kuitenkaan kesästä 1996 alkaen kuuluneet kumpaankaan saksalaisista kansankirkoista. Meitä yritettiin Saksan ja Suomen välisten sopimusten nojalla automaattisesti liittää paikalliseen maakirkkoseurakuntaan. Vasten tahtoamme se ei kuitenkaan onnistunut. Niinpä kirkollisveron maksamisen sijasta tuimme oman kirkkomme ja kotiseurakuntamme työtä.

SELK pähkinänkuoressa

- pohjautuu 1800-luvun alusta lähtien valtiokirkollisuuden ja liberalisoituvan teologian paineissa syntyneisiin luterilaisiin vapaakirkkoihin ja -seurakuntiin
- yhdistyi piispalliseksi kirkoksi vuonna 1972
- entisen DDR:n Vanhaluterilainen kirkko liittyi SELK:iin vuonna 1991
- SELK:ssä on noin 34 000 jäsentä, ja sen seurakuntaverkko kattaa lähes koko Saksan
- SELK kuuluu Kansainväliseen luterilaiseen neuvostoon (International Lutheran Council) eli samaan kirkkoperheeseen esimerkiksi amerikkalaisen Missourin Synodin kanssa
- SELK ei kuulu Luterilaiseen Maailmanliittoon

KRISTUS VANHASSA TESTAMENTISSA

≡ MARKUS PÖYRY

Aikamme kristillisyydessä on silminnähden tahtunut vieraantumista Vanhasta testamentista. On harvinaista kuulla saarnoja Vanhan testamentin luku-kappaleista ja yhä vähemmän pidetään luentoja tai kirjoitetaan kirjoja Vanhasta testamentista. Vanha testamentti nähdään vaikeana pitkien sukuluetteloiden, ankarien lakien ja käsittämättömien uhrisäädösten kirjana, joka ei pysty koskettamaan lukijaa sillä tavalla kuin Uusi testamentti.

Todellisuudessa Vanha testamentti on kirja Kristuksesta. Jeesus itse selitti Emmauksen tien kulkijoille, alkaen Mooseksesta ja profeetoista, ”mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu”. Siihen nähden, että kaikki Vanhan testamentin kirjat puhuvat Kristuksesta, on surullista, että Jeesus on monelle kristitylle tuttu vain Jesajan jou-luprofetiasta, jossa neitsyt tulee raskaaksi tai kärsivän palvelijan profetiasta (Jes. 53). Nämä kohdat ovat kuitenkin vain pieni murto-osa siitä, mitä Vanha testamentti puhuu Jeesuksesta.

KAIVATTU APU VANHAN TESTAMENTIN LUKEMISEEN

Matti Väisäsen ja Vesa Ollilaisen toimittama uutuuskirja ”Kristus Vanhassa testamentissa – Vanhan testamentin kristologia” (SLEY-MEDIA, 2013) on kipeästi kaivattu apu, joka innostaa Vanhan testamen-

tin lukemiseen ja paljastaa, miten Vapahtajamme löytyy myös Vanhan testamentin lehdistä. Kirja koostuu 26 eri kirjoittajan 31 artikkelista. Ensimmäisen osan

LÖYTÖRETKI VANHAAN TESTAMENTTIIN

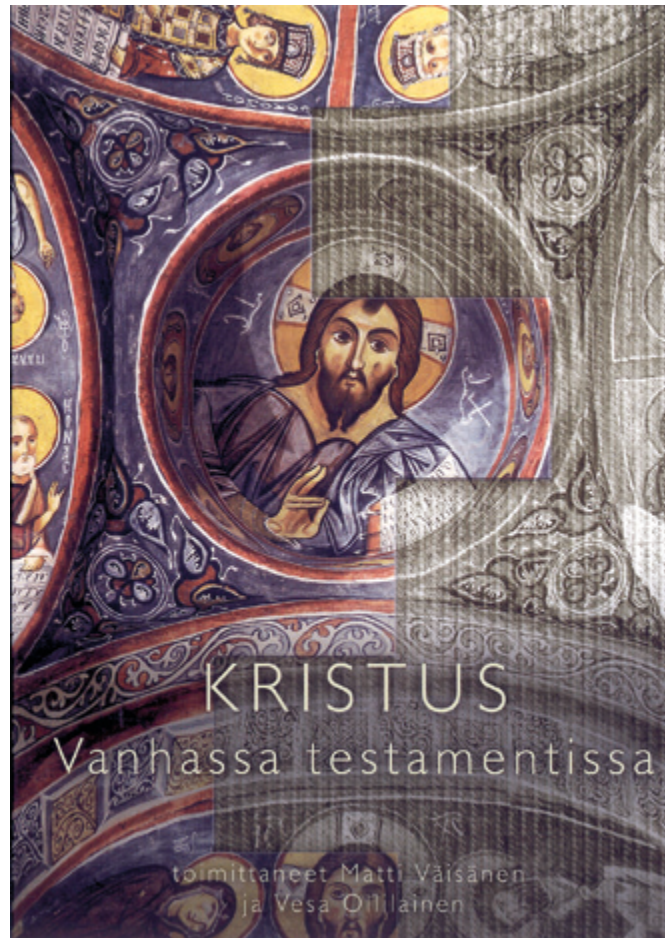
Kristus Vanhassa testamentissa -kirja on lähes 600-sivuinen tiiliskivi, jota ei pysty lukemaan kevyes-

keen voi lähteä itse löytöretkelle ja ilahtua, jos löytää Kristuksen sieltäkin mistä artikkelin kirjoittaja ei häntä löytänyt.

YKSI KIRJA EI RIITÄ KAIKKEA KERTOMAAN

Massiivisesta koostaan huolimatta tämä kirja ei pysty antamaan kattavaa karttaa, josta löytäisi kaiken, mitä Vanha testamentti puhuu Kristuksesta. Erinomaiseen alkuun tämän kirjan avulla kuitenkin pääsee. Ehkä hienoisena kritiikin sanana mainitsen, että joitakin Raamatun kirjoja käsitellään pintapuolisesti ja monta tärkeää kohta, joissa Kristus kuvataan, jää mainitsematta. Lisäksi kirjasta joitakin mainintoja lukuun ottamatta puuttuu pre-eksistentin Kristuksen tarkastelu, eli niiden kohtien käsittely, jossa Kristus ennen ihmiseksi tuloaan näyttäytyy ja vaikuttaa kansansa historiassa. Tämä ”Kristus ennen seimeä” olisi ansainnut kokonaan oman lukunsa kirjassa.

Kristus Vanhassa testamentissa -kirjan kokoaminen oli neljän vuoden projekti ja lopputulos on ehdottomasti lukemisen arvoinen. En tiedä parempaa tapaa lähteä syventymään Vanhaan testamenttiin kuin tämän kirjan avulla, eli Kristuksesta käsin. Teos osoittaa raikkaalla tavalla todeksi Lutherin väitteen, jonka mukaan ”Koko Raamattu on pelkkää Kristusta”.

artikkeleissa käsitellään Raamatun kristologisia lähtökohtia. Toisessa osassa käydään yksitellen läpi kaikki Vanhan testamentin kirjat ja osoitetaan kuinka Kristus löytyy jokaisesta niistä. Kolmas osa käsittelee kristologisia erityis-teemoja, kuten uhreja tai pappeutta vanhassa liitossa, kastetta ja ehtoollista Vanhassa testamentissa jne.

ti kerralla läpi. Suosittelen lukijalle kirjan artikkelien lukemista oman kiinnostuksen määräämässä järjestyksessä. Toinen hyvä vaihtoehto on tarttua tähän kirjaan aina silloin, kun omassa raamatunlukuohjelmassaan astuu uuteen Vanhan testamentin kirjaan. Tällöin voi katsoa mistä artikkelin kirjoittaja löytää Kristuksen tuossa Raamatun kirjassa. Artikkelin tutkimisen jäl-

DEN OSYNLIGA SKAPELSEN OCH ÄNGLARNA

SEBASTIAN GRÜNBAUM

Följande text är en sammanfattning av Martin Chemnitz skrift "En skrift om änglar". Skriften finns med i Chemnitz Loci Theologici.

ÄNGLARNAS URSPRUNG OCH VÄSEN

Skriften talar om änglar. Vad är då egentligen änglarna? Chemnitz sammanfattar detta med änglarnas tillkomst med följande ord *skriften bekräftar två saker* 1) att himmel, jord, djupen, ljuset, änglarna och människans ande var skapade utan några medel och från ingenting. 2) att Gud inte endast gjorde synliga, kroppsliga varelser utan också osynliga varelser, både i himmelen, som han kallar frö änglar, och på jorden som han kallar för människornas andar. Dessa änglar har sedan emellanåt en synlig form – till exempel en eldslåga eller vindpust – men till sin natur är de osynliga. Detta bekräftar också Paulus i Ef. 6:12.

Alla änglarna var skapade i helighet och rättfärdighet (Joh. 8:44) och kallas också därför för heliga änglar. Men vissa av dessa änglar syndade och vände sig bort från Gud och den gudomliga sanningen som de blivit skapade till. Därför kallar Skriften dessa för "onda andar" på basis av deras aktiviteter (Apg. 19:12-13), "orena andar" (Luk. 11:24), "villoandar" (1 Tim. 4:1), "sjukdomsande" (Luk. 13:11), "den store draken, den gamle ormen, som kallas Djävul och Sa-

tan" (Upp. 12:9). Om alla dessa undervisar Skriften att det finns änglar av olika rang och att Djävulen är den ondaste av alla.

STRIDEN MELLAN ONDA OCH GODA ÄNGLAR

Någon kanske frågar varför det är viktigt att veta om denna strid. Chemnitz svarar dock att det är viktigt på grund av det att denna strid handlar just om oss. På samma sätt som Djävulen lurade Eva och Adam i synd och misär, försöker Djävulen och hans änglar skilja oss människor från Gud varje dag. Fiendskapen består inte endast mellan Eva och ormen utan mellan Evas säd (dvs. dig, mig och alla människor) och ormen.

Chemnitz räknar upp fyra olika fall när Djävulen och hans änglar anfaller människor på ett speciellt sätt. 1) I kyrkan. Djävulen försöker på allt sätt hindra att evangeliet blir förkunnat och att människor kommer till frälsning (Matt. 13:27-28, 2 Tess. 2:8-9, 1 Kung 22:22, Judas 9, 1 Tess. 2:18, Sak. 3:1).

2) I statens ärenden. Djävulen och hans änglar försöker på allt sätt göra livet svårt för alla människor (Dan. 10:13, 1 Krön. 21:1).

3) I hemmen. Djävulen och hans änglar försöker på allt sätt förstöra och förgöra allt det goda som Gud gett till familjerna.

4) I dem som inte tror när han förblindar deras sinnen (Ef. 2:2) och mot dem som är Herrens egna i allting (1 Pet. 5:8).

Trösten mot allt detta är

att Kristus har segrat över Djävulen och alla onda änglar genom sin försonande död på Golgata. Kvinnans säd har krossat ormens huvud och därför behöver inte heller de troende gå i fruktan. Mot allt det som Djävulen och hans änglar gör sänder Gud sina änglar och själv strider för oss dagligen mot allt det som är ont (Ps. 34:7, 2 Mos. 14:19). Var än Djävulen försöker förstöra sänder Gud sina änglar för att försvara oss.

Änglarna deltar också i tjänsten i kyrkan. De är de som först har meddelat både lagen (Gal. 3:19) och evangeliet när ängeln Gabriel meddelade om Jesu födelse och uppståndelse (Luk. 1:30, 24:4). När det gäller staten är änglarna också med. När Hesekiel blev anfallen av Assyrien kom änglarna till hjälp (2 Kun. 6:17), och när Daniel blev kastad i lejongropen räddades han av änglar (Dan. 6). Änglarna bevarar också från skada och farlighet (Matt. 18:10, Ps. 91:11). De ber för de utvalda (Sak. 1:12, Job. 33:26, Apg. 10:3-4).

SAMMANFATTNING

Varför är denna lära viktig för kyrkan? Chemnitz sammanfattar detta i fyra punkter:

1) *För lärans skull, det är, för att visa hur stort värde vår natur har givits, efter att Guds Son anammat den mänskliga naturen. Dessa heliga och rena andar tjänar oss, av vilka, även de renaste är hela tiden befärlade i vår orättfärdighet.*

2) *Det är också viktigt och nyttigt att undervisa att när saker går bra i kyrkan, staten och hemmen och vi bevaras från fara är det inte på grund av vår egen förtjänst eller av misstag. Utan det är en bra vana att säga: "du har en god ängel" (Du hast einen guten Engel gehabt) och erkänna att Gud har sänt sin goda ängel till att beskydda oss.*

3) *Det är nyttigt för vår tröst. När vi tänker på vår egen kraft, och jämför djävulens kraft och tusen konster med vår egen svaghet bör vi inte tappa modet. För de som är med oss är flera än de som är med dem (2 Kun. 6:16) och Herren Sebaot är själv med oss. Satan skrämmar oss ofta med tankar om fara, men vi måste stå fasta gentemot honom med denna tröst.*

4) *På grund av att de onda änglarnas kraft och styrka är stor och å andra sidan välsignelsen och skyddet av de goda änglarna är väldigt likaså, måste vi ihärdigt be att Guds gode ängel är med oss och att djävulen inte får någon makt med oss.*

DE FIDE

SEBASTIAN GRÜNBAUM

Denna artikel inleder en ny artikelserie om kristna ord. Vi kommer att behandla tio ord som är centrala för den kristna tron och församlingslivet.

TRO

I klassiska grekiska texter betyder substantivet "pistis" inte bara tillit. Det kan nämligen också betyda den egenskap som tilliten grundar sig på, med andra ord kan det betyda tillitsfull eller trogen/trofast. Verbet "pisteuein" kan i klassisk grekiska – beroende på kontexten – översättas med orden: tro, att ha en övertygelse, att ge sig i någons händer eller att förlita sig på någon.

Detta visar också utmaningen med att definiera ordet tro. Vad är egentligen tro? I Nya testamentet talas det om tro på flera olika sätt, till exempel så här: 1) tron är att människan svarar på evangeliets förkunnelse. 2) Tron är en tillit till Guds Ord, som också föder tron (Rom. 10). 3) Tron är att vända sig bort från världen till Gud (Joh. 12:25, 1 Joh 5:4). 4) Tron är ett personligt och tillitsfullt förhållande till Gud. 5) Det är tillit till Kristus som är trons centrum (Kol. 1, Ef. 1) och genom honom på Gud (Ef. 3:12, 2 Kor. 3:4). 6) Tron är inte ett mänskligt försök, utan en Guds gåva (Ef. 2:8-9, Joh. 6:44,65) som upprätthålls av Guds Ande. 7) Människan blir frälst genom tron utan lagens gärningar (Rom. 3-4, Gal. 2-3).

VAD ÄR TRON I DET VERKLIGA LIVET?

En bra tillämpning av vad tro betyder kan man finna i katekesen. Jag vill lyfta fram två exempel som är speciellt tilltalande. Den första finner vi i Stora katekesens förklaring till första budet. Luther skriver: En Gud kallas det, som man väntar sig allt gott av och som man i all nöd tager sin tillflykt till. Här märker människan

ofta på ett mycket enkelt sätt att hon saknar den tro som Gud i sitt ord kräver av henne. I stället förlitar hon sig på allt möjligt annat och visar sig på detta sätt vara en hycklare. Det är inte märkligt att Luther i ljuset av denna förklaring konstaterade lite senare i sin katekes att den största avguden i denna värld är pengar.

Det andra exemplet på vad tro är kommer från Lilla katekesen: Jag tror, att Jesus Kristus, sann Gud, född av Fadern i evighet, och tillika sann människa, född av jungfrun Maria, är min Herre. Han har återlöst, förvärvat och vunnit mig, förlorade och fördömda människa, ifrån alla synder, ifrån döden och djävulens våld, inte med guld eller silver, utan med sitt heliga och dyra blod, och med sin oskyldiga pina och död. Här igen kommer det fram två mycket klara kännetecken för tron. Tron är nämligen till en del ett försanthållande. Vi konstaterar att detta stämmer, det är sant. Men den är inte alls bara detta, utan den är också förtröstande på det. Märk hur många gånger denna förklaring i katekesen använder ägandeformer: Jesus är min Herre, han har återlöst mig, han har förvärvat mig, han har förlorats mig, han har vunnit mig osv. I katekesen ser vi hur tron äger och tar evangeliet till sig.

GUD SER TILL ATT HANS FÖRSAMLING HAR TRO

Vi lever här i denna värld under svaghetens, syndens och dödens villkor. Därför har vi också svårt att tro på Gud och lita på honom. Gud vet att vi inte kan av vår natur, vårt förstånd eller kraft tro på Jesus Kristus eller komma till honom, utan vi är förblindade på grund av synden. Därför sänder Gud sina tjänare för att predika evangeliet och förvalta nådemedlen varje söndag för att öppna människors ögon på nytt. Gudstjänsten är ett ställe

var Gud själv övertygar oss om att vi är försonade med honom, att vi har frid, att Jesus verkligen är vår Herre som återlöst oss. För det får vi tacka och lova honom evinnerligen.

I lutherska predikningar hör man sällan att ordet tro nämns, men detta betyder inte att det skulle vara oväsentligt för oss. Lutheraner är bara medvetna om att tron inte kommer av att höra uppmaningar som "tro nu bara" eller "lita nu bara", detta är nämligen lagens röst. Tron kommer och ges som gåva av Gud när evangeliet om att Jesus har dött på korset och så försonat oss människor med Gud förkunnas. Missionsstiftet är också en organisation vars grunduppgift är att genom att bygga församlingar se till att denna evangeliets röst hörs så att nya människor och generationer skulle få del av den tro som en gång för alla givits åt de heliga.

VAIHTOEHTO PARISUHDEPAKKOMIELTEELLE

ESKO MURTO

Siihen aikaan kun oli vielä olemassa kinkereitä ja tuimia roivasteja, kerrotaan seurakunnan sielunpaimenen kristinoppia tentatessaan kysyneen erään talon piialta, mikä on se elämämme kallein asia. Piika vastasi sen enempää miettimättä: ”Että me naimisiin pääsisimme, emmekä vanhoiksi piioiksi jäisi.” Kunnioitettavaa rehellisyyttä!

Uskonpuhdistusta edeltäneessä ajattelumallissa avioliitto ja perhe-elämä olivat kyllä sallittuja, mutta arvotaan vähäisiä kutsumuksia. Todella arvokasta oli tavallisen elämänmenon yläpuolelle kohoava ”hengellinen” elämä, jossa arki ja aviohuolet jäivät taa. Luterilainen uskonpuhdistus onneksi palautti avioliitolle paljon sen menettämästä arvostuksesta. Ymmärrettiin, että myös perhe-elämän kautta voidaan palvella Jumalaa ja toteuttaa Hänen luomistahtoaan ja antamaansa kutsumusta.

Alati liikkeessä oleva arvostuksen heiluri saattaa kuitenkin nykyään olla heilahtanut toiseen päähän. Luterilaisilta on hukassa naimattomuuden arvokkuus. Se mielletään joko merkityksettömäksi odotusvaiheeksi tai parhaimmillaankin vain välttämättömäksi valmistautumisajaksi ennen todellista elämää aviopuolison kanssa.

Aikamme lapsina suhtaudumme helposti sekä avioliittoon että naimattomuuteen itsekeskeisesti ja onnellisuushakuisesti. Avioliiton hyvät puolet käsitetään maailman keskipisteen eli minun itseni kautta: minä saan henkistä ja fyysistä mielihyvää, turvallisuutta ja mielekkyyden kokemuksen. Ja jos naimattomuudesta listataan hyviä puolia, ne samalla tapaa heijastavat minäkeskeisyyttä: minä olen vapaa harrastamaan asioita, matkustelemaan, elämään itselleni mieluista elämää. Kun kulttuurimme on suorastaan pakkomielteisen keskittynyt seksuaalisuuteen, romantiikkaan ja parisuh-teisiin, tulisi kristittyjen varoa, ettei avioliittokäsityksestämme tule pelkkä hurskaalla sitoutumisella silattu versio aikaamme leimaavasta epätoivoisesta eroottisen rakkauden etsinnästä. He-

donismi on epäjumala, eikä sitä pyhitetä pelkällä vihkisormuksella.

Raamatun tulokulma sekä naimattomuuteen että avioliittoon on toisenlainen. Avioliittoon liittyvät kehotukset eivät naistenlehtien parisuhdeartikkelien tapaan kehota etsimään (ja tarpeen tullen vaatimaan) omaa onnea, vaan keskittyvät puoli-

”Kutsumus kun ei tarkoita vain jotain määränpäättä, johon ihminen kaipaa ja jota kohti hän ponnistelee, vaan myös matkalla olemista.

son auttamiseen, kunnioittamiseen ja palvelemiseen. Syntyy ikään kuin vai-kutelma liitosta, jonka korkeimpana päämääränä ei olekaan minun onnellisuuteni, vaan toisen hyvä. Absurdia!?

Sama hulluus jatkuu naimattomuuden suhteen; nyt ei kuvatakaan mahdollisuuksia toteuttaa itseä ja omia tavoitteita, vaan vapaus nähdään mahdollisuutena palvella Jumalaa. Eikä tällöin ajatella, että ”kun et päässyt naimisiin, niin voitthan sentään palvella Jumalaa sen sijaan...” Päinvastoin, Raamattu pitää naimattomuutta hyvänä elämänmuotona. Paavali toteaa: *Naimattomille ja leskille minä sanon, että heidän olisi hyvä pysyä yksin niin kuin minäkin* (1. Kor. 7:8) ja Jeesus, puhuessaan Jumalan valtakunnan tähden naimattomista, toteaa: *Joka voi sen itseensä sovittaa, se sovittakoon.* (Matt. 19:12)

Sekä avioliitto että naimattomuus voivat synnin tähden rappeutua pelkäksi oman hyvän etsimiseksi, mutta luomisen pohjalta ja Pyhän Hengen auttamana niissä voidaan myös elää Jumalaa ja lähimmäistä palvellen. Vaikka naimattomuus olisikin vain ohi menevä elämänvaihe, kuten se monen kohdalla on, on se silti voimassa oleva kutsumus jokaiselle, joka sillä hetkellä naimattomana elää. Kutsumus kun ei tarkoita vain jotain määränpäättä, johon ihminen kaipaa ja jota kohti hän ponnistelee, vaan myös matkalla olemista. Lääkärin kutsusta edeltää lääketieteen opiskelijan kutsumus, johtajan kutsumusta alaisen kutsumus ja aviopuolison kutsu-

mus. Naimattomuuden ajattelemisen pelkäksi turhaksi välivaiheeksi olisi Jumalan luomistyön ja johdatuksen halveksimista.

Syy naimattomuuden arvostamiseen ja sisältö yksinelävän kutsumukselle löytyy Jumalan ja lähimmäisen palvelemisesta. Ilman puolisoa ja lapsia eletty elämä avaa sellaisia mahdol-

lisuuksia seurakunnan ja lähimmäisen auttamiseen, jotka perhe-elämää elävälle ovat vaikeita (1. Kor. 7: 32–34). Raamattu ja kirkon historia tuntevat valtavan joukon naimattomia ihmisiä, jotka ovat Jumalaa palvellen eläneet mielekästä ja rikasta elämää – niin miehiä kuin naisia. Herramme itse eli naimattoman miehen elämän, mutta se oli täyttä ja todellista elämää.

Yksi syy yksin elämisen raskauteen voi johtua varsinkin isoissa kaupungeissa tapahtuvasta perheellisten ja naimattomien eristäytymisestä omiin ryhmiinsä. On sanottu, että ydinperhe ei ole koskaan ollut niin yksin kuin nyt. Tämä toisaalta kasvattaa avioliiton kynnystä ja tekee arjesta raskaampaa perheellisille, toisaalta saa aikaan sen, että naimattomien on vaikea päästä millään mielekkäällä tavalla osalliseksi perheiden elämästä.

Yhteisöllinen seurakunta on paikka, jossa eri elämäntilanteissa olevat ihmiset alkavat jakaa elämää toistensa kanssa. Pitää luopua ajatuksesta, että jokaiselle iän ja siviilisäädyn mukaan jakautuvalle ryhmälle täytyy järjestää omaa toimintaa; sen sijaan tulee nähdä aarteena mahdollisuus lapsettomille päästä tekemisiin lasten kanssa, naimattomille tavata tavata perheellisiä ja kypsään ikään ehtineille leskille elää nuorten kanssa. Kun perinteiset suuryhteisöt käyvät vähämerkityksisiksi ja yksinäisyys taakoittaa niin ydinperheitä kuin naimattomia, päästään testaamaan onko puhe seurakunnasta Jumalan perheenä pelkkä hurskas sananparsa, vai mahdollisesti avain kristilliseen elämään 2000-luvulla.

Tullen enkeleitä niin paljoa korkeammaksi, kuin hänen perimänsä nimi on jalompi kuin heidän. (Hepr. 1:4)

”**K**uin Herran enkeli”, sanottiin ainakin joskus kaikin puolin erinomaisista lapsosista. Millaista on olla tällainen ”Herran enkeli”? Työtä ja vaivaa. On hymyiltävä, kiitettävä, kammattava tukka ja istuttava hiljaa aloillaan kun aikuiset keskustelevat tärkeistä asioista. Kuka haluaa olla tällainen Herran enkeli? Ja kuka pystyisikään olemaan tällainen enkeli? Ei kukaan. Ei ainakaan sen pitempään kuin hyvin peloteltu lapsi mummolassa.

Taivaan enkelin osa on kyllä hyvä – saavathan he kaiken aikaa katsella taivaallisen Isän kasvoja. Mutta ei tuo enkelin hyvä osa tule kenellekään kuten isoäidin kahvipöydän herkut. Ei aukene tuo taivas, Jumalan asuinsija, kilteille ja kultaisille. Tai aukeaisi kyllä, mutta kuka sellainen on? Missä ovat mummon ja vaarin kultapojut ja pikkuprinssat? Ne puuttuvat varttuneemmankin väen joukosta, sillä kovin ihasteltava ei ole kristittyjen joukko. Vähän aikaa on mahdollista pitää yllä hyvää ulkokuorta, välillä jopa

tyyntyä ja rakastavaa sisintä, mutta viimeistään kiireiden, väsymyksen ja vastoinkäymisten keskellä ne pettävät.

Arki paljastaa totuuden jokaisesta. Totuus on ettemme ole Herran enkeleitä. Pikemminkin pieniä ja ahnaita pirulaisia. Sellaisia jotka omaa etuaan ajavat ja lähimmäistään polkevat. Ei taivas aukene ihmiselle. Tie on suljettu synnin tähden. Lankeemuksen todellisuus on asettunut tielle. Eikä se ollut vain Aadam ja Eeva silloin joskus. Se olen minä joka päivän. Ei ole ihme, että tie taivaaseen on suljettu.

Mutta yhdelle tie on auennut. Herralle Jeesukselle. Enkelit ilmoittivat Hänen syntymästään. Hän syntyi ihmiseksi ja otti päälleen kaiken sen, millä me olemme tien sulke-neet. Hän kieltäytyi enkeljoukkojen avusta ja asettui ristille väkijoukkojen pilkattavaksi. Tämän työn tähden ja jälkeen Hän asettautui taivaan valtaistuimelle. Sieltä Hän hallitsee ja kerran tuomitsee.

Tuomitseeko Hän minut pikku pirulaisen? Kyllä. Oikeudenmukainen tuomio kohtaa kerran jokaista. Yksikään pirullinen, saastainen, häpeällinen tai mikään teko ei jää piiloon. Mutta Hän nousi valtaistuimelle sovitettuaan synnit. Siksi tuomio ei ole pelottava kristitylle. Sillä siinä missä minun pirullisuuteni ansaitsisi tuomion, Hänen puhtautensa peittää kaiken armolla. Taivas sulkeutuisi kyllä minun edessäni, mutta Hänelle se aukeni. Ja jos minulla on sama nimi kuin Hänellä, enkeleiden nimeä suurempi, eikö taivas aukene kerran minullekin. Tuo nimi on kerran kasteessa annettu ja sen jälkeen monta kertaa pesty kirkkaaksi. Jumala ei ole sitä unohtanut.

Kirkkaudessa ei ihastella Herran enkeleitä. Kaksi on silloin ihastuksen kohdetta. Seurakunta ihastelee kaiken täyttäneitä Karitsaa. Samoin seurakunnasta voidaan silloin sanoa ihastuneena:

– Eivät kuin Herran enkelit, vaan paljon kauniimmat ja puhtaammat. He ovat kuin Kristus itse. Sillä juuri Häneen seurakunta on pukeutunut, Häneen joka heidät perille johdattaa.

Jani-Matti Ylilehto

LÄHETYSHIIPPAKUNNAN RIPARILLA

✍️ SAMI LIUKKONEN 📷 ULLA JALONEN

Viisi veijaria. Se kyllä kuvaa menneen kesän rippikoulu-laisia. Viisi erilaista, viisi hienoa nuorta miestä. Herrasmiehiä, mutta aina pilke silmäkulmassa.

Kesäkuussa järjestettiin Ylöjärven Kurussa Lähetyshiippakunnan rippikoululeiri, johon osallistui viisi nuorta Kouvolasta, Lahdesta ja Helsingistä. Haastattelin leiriläisiä puhelimitse ja kysyin heiltä millainen rippikoululeiri heillä oli. Kaikki he vastasivat kuin yhdestä suusta: ”Tosi mukava!”

– Ripari oli äärimmäisen mielenkiintoinen ja mukava. Yhteishenki oli loistava ja opetus oli parasta tähän mennessä, kuvailee Olli Soramies. Tiitus Hiltunen säestää sanoen, että ripari oli parhaimpia mitä voi olla.

– Kun sai olla oman ikäisten kanssa, tutustua uusiin ihmisiin ja oppia uusia asioita Raamatusta ja uskosta. Oli se kyllä tosi hienoa, hän jatkaa.

PERUSASIOIDEN ÄÄRELLÄ

Rippikoulussa kävimme läpi uskon peruskysymyksiä tutkien kirkon seitsemää tuntomerkkiä. Opetusmateriaa-

lina oli Raamatun ja tunnustuskirjojen lisäksi myös Koehlerin katekismuslitys. Opetushetkien pääajatuksena oli, että ensin katsomme mitä Raamattu sanoo asiasta, sitten mietimme mitä se tarkoittaa meille henkilökohtaisesti ja lopuksi tutkimme kuinka opetettu asia näkyy messussa ja seurakunnan elämässä.

Rippikoululaiset kertoivat oppineensa uutta ja saaneensa syvennystä moniin hengellisiin asioihin.

– Sellaisia asioita aukesi, mitä ei ollut ennen ymmärtänyt, sanoo Atro Saarinen.

– Joskus tuli sellainen ahaa-elämys, että noinhan se asia tosiaan menee, kuvailee Arttu Pitkänen.

Pastoreita myöten koimme suuria oivalluksia siitä, kuinka hyvä Jumala jakaa armoaan meille armahdetuille syntisille.

HAUSKAA RIITTI

Leirin runko muodostui opetusten ja hetkipalvelusten ympärille. Ohjelmaan mahtui myös iltaohjelmia sketseineen ja leikkeineen, päivän pelailut

vaikkapa norsupallon merkeissä, lautapelit ja monenlainen muu yhdessä-olo ruokailua unohtamatta.

– Ruoka oli kyllä hyvää, sanoittaa Atro koko leiriväen ajatukset.

Saimme totisesti nauttia upeasta ruoasta, joita vapaaehtoinen keittiöhenkilökunta meille viisi kertaa päivässä valmisti.

Kysyttäessä jäikö leiriltä jokin erityinen tilanne mieleen, Olli Soramies vastaa heti: ”Vesisota.” Yhtenä päivänä isokset, Ulla, Henriikka, Jenna ja Kasper veivät leiriläiset rantaan mukanaan vesipyssyt ja tykit. Meno oli kovaa, eikä kukaan säästynyt ilman naurua tai märkiä vaatteita.

MIKSI LÄHETYSHIIPPAKUNNAN RIPARILLE?

Jokainen kesän rippikoululainen on saanut elää seurakuntayhteydessä josakin Lähetyshiippakunnan seurakunnassa. Heille oli luonnollista lähteä mukaan hiippakunnan järjestämään rippikouluun. Kysyttäessä miltä tuntuu, kun tämä rippikoulu ei anna oikeutta viralliseen kummiuteen Suomen ev.lut. kirkossa, Olli Heikkilä vastaa:

– Onhan se harmi, mutta ei sen takia kuitenkaan kannata huonolle rippileirille mennä.

Samalla hän rohkaisee kaikkia niitä, jotka miettivät lähteäkö Lähetyshiippakunnan rippileirille.

– Mukaan vain! Siellä on hauskaa ja samalla siellä opetetaan oikein.

Jumalan hyvässä hoidossa saimme viettää unohtumattoman viikon. Syyskuun viimeisenä viikonloppuna saamme jälleen kokoontua yhteen, Kouvolan Hietoinrantaan jatkoriparille ja nuortenleirille. Kaikki kesän rippikoululaiset sanoivat olevansa innolla tulossa paikan päälle. Jälleen on viisi veijaria koossa.